

Lencsés Károly

A-tól

Agónia

Bú

Dimenzióváltás

Esernyő

Feloldozás

Halványulás

Kövek

Lehet nem kéne'

Megvilágosodás

Na akkor na ott

Padlás és távolság

Se föld se égbolt

Töröld le rólam

Visszaigazítás

V-ig

Helma Kiadó

2021

Cím: A-tól V-ig

Szerző: Lencsés Károly

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2021.

ISBN: 978-615-6361-80-6

Borító: Pregh Balázs

Copyright © (Lencsés Károly) (2021.12.03)

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

A-tól V-ig

Agónia

Utóbb elhal minden agónia
Az évszakok elszáradnak,
A tél távolabb korhadt
Fának dől.

Összecsuklik a tavasz.
Csatamezején véresre
Döfi a nyár, hogy aztán
Átvegye helyét az őszi rothadás.

Utóbb elhal minden agónia
Vízbefolytja önmagát
A tegnap, a ma. Egyedül
A holnap vár máris elsápadva.

Levetkőzik az idő. Ledől.
Tómederbe fekszik. Unott
Holdfény olvad gyökerébe.
Az összes másodperbe az ezüst múlás.

Ahogyan vers születik

Csak figyelek befelé.
Rám roskadnak a falak.
Tócsába Gyengülök. Belül ébredek.
Szemem nem érzékszerv.
Kiolt valami vakság.
Ebből látok ezerszép világot.
Lüktetést. Érintést. Halott méhet.
Lódobogást, Harangszót látok.
Hallom a falut. A Kanyargó utat,
Hogy dülöngél a tető.
Érintést látok. Vodka ízét,
És Istent hallok, és vizet hallok.
Fa tövében csicsereg. Kavics
Sziszeg odalent.
Merülök bennem. Magam csipkés
Szikláiról zuhanok.
Figyelem a levegőt. Napot,
Aztán esőt vérzem.
Leszédül koponyám az égből,
És százegy darabra szeletelődöm.
Ahogy a vers születik
Kiiszom magamból szomjamat.
Aztán, ahogy kezdődött

Hirtelen véget ér, és rajzolni
Kezdem a benyomásokat.
Ahogy a vers születik az
Vakon tisztánlátás Istennél
És Öröggel cimborálás részegen.

Ajtók intelmek

Egy szelet mind új ébredést.
Szelet, hogy borzolja a hajad.
Frissen mosott égbolt, fű, lépcsők,
Amik ajtókhöz kapaszkodnak.
Ajtókhöz, amiken benyitsz.

Olyan árva, s gyenge vagy.
Gyereklány. Javaslom, lépcsőnként haladj.
Ne üsd meg bokád. Ha sírsz, csendben tedd
Szorítsd össze fogad. Ha gyengének látnak
Megszaggatják ruhád.

Fordulj szembe a széellel.
Lélegezd be erejét, és mind, ami üveg
Sóhajodtól porrá tör.
De nézz tükörbe. Egy ajtó oda vezet
Mikor, ha kell rázz magaddal bátran kezét.

Ha pusztaságból, hegyekbe vágysz
Serpát fogadj, hogy egyengesse utad.
Majd a csúcson az egyetlen ajtó, ahol
Kopogtatni kell. A sok bukácsolás után
Bátorságod benned kisJézust nevelt.

...angyalvér...
(zuhanás)

inni akarok belőled te vén boszorkány
már rég nem hadonászol angyalkarddal
mikor letted a tört foghíjas villára cserélted
félíg penészes konzervdobozba mártod
s azt választottad hogy szomjam oltod
egy találkozásban velem de azóta bolyongok
és nem vagyok bennszülött hogy tudjam
milyen fa gyökere onthatja szomjam
levedlett szárnyú rútpofájú idő
míg lezuhantál megnyúzattál
púpot dobott rád a fővezér elárultad
értem a mennyei seregeket
Gábiel seregében kapitány most csavargó cigány
bűnös voltál mert embernek vágytál
porban akartál mászni a fellegeket

levetni válladról hogy megérts engem
talán csak érdekes bazári majom lehetek
a szemedben
mért vagyok olyan vak mint a denevér
viccesen összehúzódok és fálnak koppan
a fejem a fényben minden eltervezett lépésemkor
szomjazlak vén földi boszorkány
te égi életű nem fultál vízbe
mert a duna kidobott egy kilométerre a
vesztőhelyedtől bűnösnek találtak
a koncepciós perek golyó által
halál sorsot rották ki rád taláros figurák
de a golyó elkerült s te megint csak
folyóba zuhantál már kétszer vetett
partra a víz mert angyalvért nem iszik
se föld nem keveredik a magadfajtaival
szárnyaid összehajtogadtad egy nagy
utazóbőröndbe cipeled azóta magaddal

a boszorkány
egy forgalmas országút lehajtójánál
ácsorgott várt azt hiszem engem
kihúztam a Zuhanás kártyát a kis aszalkán
sok minden sohasem derült ki
vettem egy lakóbuszt és az utakat járom
rád szomjazom kínálj meg a véredből
mert tudom egy akkora zuhanást ami
vár rám másként nem élhetek túl
egy perce már az útszéli falatozó
nagy ablaka mellé telepedtem a kávé
illatos és gőzölögnek benne a tejszínnel
rajzolt angyalszárnyak az ablakot veri a zivatar

Anya szült (közelgő születésnapomra)

Anya szült egyszer...
...de...
Eltátott szájja idomultam
Kiszáradt táltoskoponya földemen repedés hajtás
A teremtés kertjét eltékozló nyavalyás vénember kéz
Kigyomlálta virágomat
Ütődött alma szag és szín a horizontom
Visítva menekülnék vissza a vizedbe,
Ahol oltárod Grálja köldök a központi elme
Kérdőjelet nem ismeri el jövőképként
Lemeztelenedve
Ülök a part alattam
Húznám előre magam ki belőlem

...de...

Folyton csak utánam bukdácsolok
45 éve folyton elkések
Az akarat nem emberi, hanem feletti
Kínom ágyhoz szomorít

...

Visszaazonosulhatok köszönöm
A magzatpóz megnyugtat

...de...

Nem véd meg a méh burka
Ami a számra jön valóságom
Véres méhlepénycafát
Tölti ki bőröm rongyos összes ráncát
Ha így nézek, tükörbe meghasonulok
Ma ne kívánjon se nemzet se család se barát
Pár sor leír és törékennyé kövül rajtam a 45 évem

Árnyék

Árnyék billeg a függönyön. Elmém árnyék takarja.
Sziszeg, moccan a huzat. Valaki volt, valaki lesz,
de valaki üvölt, de valaki fél. Egy marok tépi agyam.
Senkiföldjén senki vagyok.

Úr a testem. Benne bolyongok.
Lebillen egy gondolat. Felfogom üres pohárral.
Te vagy a nem, te vagyok elfáradtan.
Gomolygó, szomorú, fal. Festenek imába.

Ül, moccan, valaki leszek.
4verssor, ördög farka csapkod.
Szekéren megyek isten után. Árnyékok Isten.
Találkoztam veled. Lámpák alatt az én. Kioltom a fényt.

Az angyal

Tollas nagy szárnyak
Hús-vér testet temet
Egy kívülállóét az enyémet,
Ki lehet?
Lehet csak a vállam és a karom
Negatívja terpeszkedik a falon.
Azért is!
Nyújtok felé egy cigit, és
Közben magam is rágyújtok.
Az angyal karikát fűj
Az ajtót résnyire hagyom
Kék füsthab tekeredik az esőcseppek köré

És aztán bennük kavarog.
A belső zokogás
Ezen a napon itt a most van jelen
Ritka ön kívül tiszta pillanatom ez...további percek
Peremén kihűl bennem az élmény.
Úgy néz ki, hogy a fény
Lampionokkal játszik. Egy csepp felizzik
Másik a fal tövébe ázik.
Szavam elapad, mint a menzeszes
Ég előtt megbúvó napvérű menny.
A fej ügyében az agy
Lázás kiáltozás a papírlap.
Kiáltás ez a borongós késő délután
Ketten állunk... a kazánház meghitt és meleg
A család elodázva a szobák távol keskeny folyosó öblei.
Pokróc sziget pilled kedv, forró tea ősz csendélet ez a hang
Ami bennem veled beszélget
...Angyal...

Az Árnyék Mechanizmusa

Árnyéket injekcióz a Fény a lépteimhez.
Hozzám rajzol átkozott mást, jár velem ezt a
Rontást furcsamód a sötétség oldozhatja fel.
Le-fel kószál a gőzös szél a házak között.
Ott egy utcasarkon a kiégett nátriumlámpa
Halott tócsájának közepébe fulladt a gőz sárga fénye.
Egyúttal ez a világosság halála is, ami nem pont fény.
Erről magadban tudsz jobban beszélgetni, mikor
Csend van a fejedben. Nem karcolják csúszkáló
Ékszíjak csikorgásai az elméd lemezmeghajtóit.
Azt mondom, önmagába zuhan. Beszipkáz az örök odaát.
Félek én is belelépek s még részegen is kerülöm
A gőzoszlopnak támaszkodást. Megyek inkább az út
Közepén ne tudj rám rontást rakni. Odaláncolni
Az élethez az életem, mert mehetek vele
Bárhová, ami rémes, hogy bárkivel s talán egész a pokolig,
Ahol tűz habzsol, ott túl közel a Napkohó
S a sok fekete megnyúlt árnyék, mind kitörni készül.
Mellém csapódik, s mivel csak árnyak ezek
Nem tudom, majd az enyém melyik lehet.
Elidegenedek.

Az idő

Letaposott kerítés megszégyenült legyőzött élet.
Ügető idő. Nem pej, nem szép. Gebe. Folyton fogy.
Nincs ereje árkot, kerítést átugrani, inkább a földbe döngöli a kertet.

Akadály vagyok, ami az útjában áll. Ha megállítani nem,
De azért lassíthatom, még ha úgy is letarol,
És a porban csúszva csúf sebhelyes arcú koldus leszek.
Ha egy percre lemaradt, még fiatalságomba időz aggságom,
A vén koponya bölcsessége kisimul a rónán.
Érthető lesz a miért, és szerethető a miért nem...

Az idő 2.0

Egy virág ölelése. Leapadt forrás tisztasága.
Vállra omló sárga haj a hajnal. Szomjat olt az óramutató,
Ahogy késve szádhoz emeled az ébredést.
Egy seb a térdeden. Még hét évesen.
Aztán átbukdácsolva a negyvenen,
Két ránc szemed sarkába mosolyod.
Ellenállhatatlan vágyódás, hogy maradj,
És megitasd a galambokat. Huhog a párkány.
Por, és ropogó szárnycsapás tánca jár az emlékezetben.
Tegnap még megtetted, ma már nem.
Tolod magad előtt, csak tolod a holnapot.

Az Ördög is röpül

Az Ördög is röpül. Sir. Ráng a válla. Gebe lábaival toporzékol.
Apját keresi. Rúgja a port, zsarátnokon hempereg. Kínjában veri az eget.
És kong az ég, és bong a föld. Fekete teste csupa csont.
Girhes alakja kisfiúk hálószobájának függöny- árnya. Ömlő könnyének
Izzó parazsa patakot duzzaszt, míg tomboló gyásza lávaként lövell a világba.
Apját kívánja. Vasárnapot tart. Imádkozik, s ha meghalja, a hangot
Haragra gerjed: mért toltál el magadtól apám. Tudom, hogy szeretsz...
Még ha megtagadtál... Hangja Harangszó... A hangban harang szól...

Átjáróház

Átjáróház...
Tél, tavasz, nyár, ősz,...
Ki mondja meg melyiket
Vagy az összest szeressem?
Tavaszi vagyok. Anyám szerint
Virágillat hozott. Belengte a szülőszobát.
Szerintem bájos naiv elfogultsága.
Elképzelni se tudom. Vér és fertőtlenítő.
Április olcsó kölnivíz szmog a nyitott ablakon át
Járt és balzsamként hibernált. Koldus időben
Koldus élet lehetne szép, ha a korterem ablaka
Nem tűzfalra néz.

Aztán megtalálni

Felhasítani a sötétet
A résen át megfogni a fényt belekapaszkodni
S ringani a föld peremén
Tóba lezuhanni. Ott is feketeség.
Kifognak szegény halászok.
És jajgatnak, hogy él e még.
Rajzolni vesszővel átlótt szívet
Mint a homokba egyszer a parton
Belevésni kezdőbetűt, a nevedét a nevemét.
Marokba fogni a fényt, de éjszaka még...
Követni a csillagot, mint a három királyok
Aztán megtalálni, belészeretni, beléhalni...

Bú

Bús hidak. Lomha sodrú fekete folyó. Jajgató városok.
Ropog, reszket sokemeletnyi magány. Kancsal ablakok úsznak,
Csillogó fény töri be tükrüket. Bús ház falára repkény költözött.
Bús eresz alá szomorú fecske költött.
Lefagyott begyógyszerezett erkély mered mélységek fölé.
Ugrásra kész az alkony. Csillámos égtakaró öleli körbe a földet.
Bús melegével kényeztető Halál foga csikordul, arrébb,
Egy vidámabb holnap felé mozdul a Hold. Elfelejtetted a tegnapot,
Mikor eltévedtél egy letargikus gondolatban. ..

Beszélgetés a Halállal

Az elcsendesedés kitép.
Felhasít. Pőrén állok előttem.
Ballag a Halál a nyomomban, de
Kicsit se fellengző. Ha akarom
Leül és hallgat. Hallgat.
Rozsda rág.
Nem látom, csak érzem, ahogy rám mered.
Közben egy csiga mászik elő.
Pók reszket fonálon.
Meztelen vagyok.
Huzat támad a helyen.
Őszi faleveleket köpköd a föld.
Nem mondja, mit jelent a neszezés.
Látom a csigát meg a pókot.
Milyen rezignált élet
Drótokhoz kötöz.
Többször is megkerülöm
Ugyan azt az akadályt.
S a múlás az évszak. Ezt
Mutatja.
Gondolkodnom kell,

Hogy rossz e vagy Ő a megváltás.

Davincsikód

Földjéből kirángatott virág.
Harangkondulás.
Kívánó cseneded öledbe ejti Isten az imát,
S te összegömbölyödsz magzatpózba,
Abba a pár elrejtett szóba...

Dimenzióváltás

Az enyhe idő, mintha visszahúzna valahová.
Valami ismeretlen suttogás. Szaval. Dallama van a szélnek.
Megállni kényszerít, csak állni, hallgatózni és átgondolni.
Mit? A pucér ház falán ejtőző lomb alakú
Árnyékot. A kerti medence, kongó ürességét, ami
Özvegysége e napnak, elhagyatottság, pusztulás szegleteiben az évszakos
Mocsokkal. Saját várakozásomat figyelem, amivel tele vagyok.
Mintha érkezne valaki, vagy valami.

Nikotinos ujjamra nézek. Azt várom, hogy
A nap kifehériti a bőrömet. Lila füst fonódik a fénycsík
Hegye köré. Nyársa húzott időm
Stigmákat ejt rajtam, hogy maradjak. Ne
Lépjek odébb ebből. Ha tudom, hogy így lesz,
Naptárba írom, hogy le ne maradjak. Úgy tűnik
Ez egy fontos nap. Talán mindjárt meghalok.
Vagy csecsemővé azonosulok, és elkövetek újra minden hibát.
Igen, ez a nap megfelelő erre.

Egyetlen Fiú

Görnyedt vén. Szeme összevont.
Felhő szemöldök hegyek koponyája.
Orra árnya ránc redőkön kora halhatatlanság oda írva van.
Kidőlt tölgy évgyűrű tenyere. Nincs mit simogatni vele.
Elhagyta egyetlen fia. Az elbujdokolt után ment,
Hogy megkérdeje miért... Miért rántott rajta fojton...
Miért ráncigálta... Aztán hogy elengedte... A vén őt soha nem...
Rágyújt ismét a szekéren zötykölődve és elmereng a füst fölött:
Az Ember vajon, mint szerette? . Az egyetlen fiú...
Szerette mikor térdepelve szólongatta?..
Szerette vagy pusztán csak félt, mert inkább Annak hitt...
Aki mondta nincsen Atyja...

Elfogadom

Tegyed mosolyod pohárba
Kortyoljam
Teszem vizem homlokomra
Mosdassam
Vetek két ujjal keresztet
Megáldjam
Szedek termést a földedből
Jóllakjam
Írok betűt a tóparton
Elvétem
Tépek lapot a füzetből
Vétkeztem
Elfogadom hogy megbocsátasz
Elfogadom hogy kivágod arcom
A közös képről. Elfogadom a színeset
A fekete-fehéret, ami nem is régi csak hazug..
Elfogadom, ha hazudva könnyítesz magadon

Eltűntem innen

Régen itt éltem. eltűntem innen. Pillanatképeimet a nap
A kemény aszályos fölbe égette, aztán a hetes eső a sárba áztatta.
Gyermek, nosztalgia-negatívva sorvadás. Hengerrel körbefestett
Tiszta rész a falról levett kép helye. Benő lassan illendően az év, egy, kettő,
Hirtelen negyven.
Az udvar gázos, ahonnan kihaltak Papó és Mamó.
Papó épített vasból hintát. Alig betonozta le
Egy nagy vihar észak felől kitepte. Merev lábbal
Mered az égre betoncipőbe. Aztán az elvadult homokozó
Gumiabroncsai derékig a földben még csak
Nem is leskelődhetnek annyira vastagon a futóka körbenőtte.
Mamó kapálta, de a nyél belebukva a gyomba hever.
Sokáig kereste, hogy jó lesz a sírhoz kimenni, de Mamó
Is orra bukott, és a konyha padlójára szórt tésztát
Széthordták a hangyák.
Repkény és vadszőlő karó megrepedt,
Falnak támasztva haszontalan unott távolból- szemlélődő.
Kora reggel harmatgyöngyöt fűz szákapilláira.
Egy csepp elég felnagyítja a részt, de nincs ott csak
Egy eldőlt betonoszlop és felszagotott kerítésléc.
Abba bukácsol az árnyék, s a cseppben
Homorú szomorkás tánc látszik. Meggömbült alak,
Az utcán megy minden hajnalban, de sose néz be. Nem mer.
Még meg is szaporázza lépteit a félhomályban, mert úgy érzi, figyelik.
Akkor még is csak vagyok benn a kertbe valahol eltévedtem?

Befalazva a megrogyott alapba tartom a nagy tetőt,
Amit vörösre, hol kékre, hol meg sötétre fest az idő?

Előbb deja vu

(egy kérdés)

Én is kéknek tanultam azt fenn
Zöldnek ezt lenn.
És minden árnyalatot megtanultam
Amit tanított az elmém.
Azt hogy színe nincs ízetlen levegőt
Orron be szájon ki...
Vajon ha fordítva
Élném meg úgy értem
Előbb deja vu
Úgy istenek igazából, hogy előbb
Végigjátszódna, a mű aztán megíródna.
Eltemetnének, aztán először felsírnék.
Mennyből pokolra vágynék.
101. emeleti iroda ablakából
Gyárméreg füstfelhőből...barlang falára
Kővel jelet
Igen mielőtt még
Bűnbeesnék előtte már meg megbűnhődnék
Vajon úgy valahogy egyszer skarlátnak látnám az eget olyannak amilyen?

Esernyő

Esernyő,.. szavak hűtenek.
Tűhegyes kristályszilánkeső felhasítja az eget.
Kibontott belei az égnek véres naplemente Tegnap.
A Ma következmény bög kétfejű csecsemő.
Esernyő,.. betűk búrka pajzs koponyám fölött.
Kardot lenget az idő. Nyálkás változatlanúságba
Süppedt múlás. Lüktető daganat szavak engem
Már nem bánthatnak. Felettem...
Esernyő. Árnycék, villogó sóvár álmok elől.
Valóság hevítő parazsa közt óv időtől, s maradástól.
Elmenni, elmenni innen odáig, hol
Nem zár börtönbe betűd, szavad sortüze.
Esernyő tekintetedtől. Esernyő a sorban állás elől.
Esernyő matt képektől. A kifakulás rezignált folyamatától.
Majd ott összecsukva, Józsefet, Bukowskit megtalálni...

Ébredezz

Fölvágja gyomrát

Az éjnek a pirkadat, és az ég felkiált. Alkony
Folyik szét lila szája sarkán.
Csillagok fordítanak hátat
A nagy halálnak.
Könnye folyik a holdnak,
És az új születésben ág függ, fű
Görnyedt, harmatot verejtékez.
Galamb bömböl, az út hallgat, és
Kiskapukat nyitogat a vére e suttogásban.
Indulókat, érkezőket
Férget hamvas álmában kelteget.
A nagy száj a Minden csókja. ..
Lélegezz... .
Görbülj meg kereszt.
Nyurgulj előre test
Induló És érkező ébredézz...

Feloldozás

Csillaggá igazítani a parazsat.
Szikrát két kavics arany koccanását
Felsimítani homlokra. kézzel ízlelgetni
A régi porta finom porát.
Harapni levegőt. nyelni a fényt.
Az éjszakát az arcra kenni.
Lerajzolni a szívdobbanást. kézen fogni
A szellemet, mely álmodban ijesztget,
Hogy anyád zokog az ág szélén
És sós könnye feláztatja a csenedet.
Kádat rakni alá. fölfogni a szenvedést.
Benne nyakig merülni, s ahogy Ő
Meggzabadul...
Hátha ezzel feloldozhatnám...

Ha fáznak

Koccan, csörög a táj.
Leszedált angyalok
Tartják a lombokat.
Az égig nem érnek.

Loccsan, zörög az ég.
Iszákos Istenek
Alszanak alatta.
Az égbolt csak takaró,
Ha fáznak.

Koccan, zizeg valami...
Képzeldnek

Álmod látnak.
Fejét ingatja az Atya.

Semmi. A semmi lóg
A huzatos szobába.
Kötél a csend.
A csend szélére áll,
A halni akaró.

Koccan. Csörög.
Loccsan. Zörög.
Koccan. Zizeg a semmi,
Ahogy elengedik a lombot,
Ahogy lerúgják magukról
A takaró eget, és közékük
Húzódik a meztelen
Halni akaró, ha fázik...

Halványulás

(az elment Isteneknek)

Sápadt, akasztott csillagok.
Hányódó szavak halvány árnyait taposom.
Tócsába meritkezők. Mostohák.
Leszedált holdkóros nap bolyong az ég mocska.
Hervadt hold fonnyadt sugarainál sámándob pereg.
Csupa kóc emlékek kergetik álmod.
Felsőhajrt benned valami, Isten csak pára ajkaid körül...

Hiába

Kiszakítás után
Gyengülök
Kongás kopott
Harangszó
Perdül az üres jelen
Jel a mellemen
Krémmel a semmi
Émely a kíséret
Visszaültetni
Belém gyökeret
Leszedted gyümölcsöm
A férgeset fenn hagytad
Pellengér, rothadás a fám
Hullik a levelem
Lombom avar,
Mely termékeny
Magot temet
Hiába gyújtod
Fel plakátom

Hiába rajzolsz
Keresztet falamra
Végül úgy is
Felkelek
Magomból várost emelek

Kavicsok (Keresztlányaim felé)

Mostanában nem gyűjtesz nekem kavicsot.
Apró kölyök-lelked nem fordítod oda, ahol én vagyok.
Barlangba bújtam el a nap elől, és megfojtottam minden ragaszkodásom.

Forró gyermek tenyered érintése azért nagyon hiányzik,
Mint a porból kivett kőnek a föld. Fénynek a sebesség,
Amivel gondolataim hozzád mindig visszaszöknek.

Kavicsot adtál. Mondtad kívánjak százat.
Hűvös tapintású Kékkő varázsát hited, szavad,
Önzetlenségében igaznak véltem.
Elcsendesedve kezembe forgatom, ízlelgetem feneketlen óceánod.

Mostanában nem gyűjtesz nekem kavicsot.
Egyre távoluló távolságban még mindig látom.
Kitárt kezed közepén a Kő, ami remény.
Nem súly. Légtelen megmagyarázhatatlan szerelem.

Kitaposott csizmák sarka

"Gyárák árnyékába" barna, szomorú fű nő.
Kitaposott csizmák leszakadt sarka, összegyűrt vizes flakonok, izzadság,
Talán, mind az óriási falak egy kihullott darabja. Oda tartoznak a rácsok mögé.
A fal tövébe, az árnyékába.

Lézengő várjak tipornak közöttük.
Férgek a föld alól is odasereglenek.
Bele-bele rágnak, és kiköpik a szemetet.
Rágós kemény a fa. Ízetlen műanyag vacsora.
Könnyű lányok bugyi nélkül, álltukban vizelnek oda.

Forró ég, szárazságtól kitépelt ádámcsutka ültetvények,
Részeges csillagok felhőpáholyban ülve vihognak, köpködnek a földre.
Esik. Ragacsos nyáleső. Csattognak kelyhek, hej, igyunk még.
A paraván ledől, és a bábok elszabadulnak.

Rohadni kezdenek rossz ádámcsutka ültetvények.
Felsír egy gyerek, aki az ebédet hozta. Apja nyakán madzag,
Ledől fölé egy részeg csillag, megrántja, és elengedi.
Zuhanás, s mire földet ér, lesz elhagyott cipősarka. Flakon, és szemét...

Kövek

Úgy csorog le a fény az ablaküvegén.
Itt bent, bézs és bársony a meleg. Homály.
Csordultig telnek a cseppek. Az éji lámpa az asztalsarkán...
Olvadó aranypászma száguld át a szobán.

Itt állok én. Nekidőlök a csendnek.
A vers közepén kopogó esőben mezítláb lépek az ereszre.
És inog és esik. Felborulnak a hegyek.
Robajló dörgéssel leszaggatom a fekete eget...
Ropog, mint eltörött pipacs

Lekókad fejem. Tarkó az út, mely az értelemig vezet.
Hömpölyög rajta az eső, könnyörgöm
Fulljon' meg az ész.
Lássák végre, s hallják.
Lássák, a vadvirágot.
Zuhanjanak közepébe a nehéz kövek rólam...

Lehet nem kéne'

(Nincs)

Lehet nem kéne' mondanom,
De mért raktál, olyan magas
Tűzfalat, amely a Fa fölé ér.
Így megfordítottad az egészet.
Árnyékot vetsz a fára, s ha
Hűsölni vágnék, tűzfalad árnyában pihenek.

Sült olaj szag, kárognak szitkozódnak a madarak.

Lehet nem kéne' mondanom,
Hogy füvet vetettél, amely
Olyan dús és steril, mint egy klinikai szoba,
És megfojtottad az eredeti zöldet.
Többé nem nő gyermekláncfű
A ház udvarán. Nem virágzik pihe tollat.

Nem száll ejtóernyő száz meg száz.

Lehet nem kéne' mondanom,
De a kislány szerette szerte fújni a pihét,
Csokorba szedni a sárga virágokat.
Lehet nem kéne' mondanom, hogy
Házad kifojtotta a szelet az udvaromból,
És semmi sem mozdul. Halott.

Semmi sem mozdul. Lyuk van a földtúrás helyén.

Lehet nem kéne' mondanom,
A kislány loknija, mint valami szárazvirág csüng
És nincs izzadság, és nincs szellő, és nincs
Ami megmozdítsa a meleget, nincs levegő,
Nincs kertem, nincs virág, nincs kislány
Nem kéne' mondanom, de mindent elvettél...

Lendület

Törött fekete háttér. Semmi a sem.
Semmiből van az ért. Az ért velem is.
Tágra nyitott szem.
Olvadó kupola homlok.
Száraz fű az éden.
Napfény a pokol. Valaki vár.
Valaki utal át, rám.
Sehova tűnő ragyogás.
Holdat ugató kutya.
Párkányon könyöklő szenvedés.
Papír. Lámpafény
Álmokat kiontó fény.
Támasz a vaksötét.
Lendület, amiben elveszek...

Mama

(a magányos szoba)

Csavargó szélben hintázó gyertyaláng.
Nem is szél ez, inkább huzat, mely átsuhan az ásító szobán.
A gyertya se kint ég, a párkányon áll, elrágja saját magát.

A könyv van még. Egy hintaszék. Nyikorgó padló.
Sarokban rebbenő pókfonál, több van benne mégis minden magány.
Minden úgy van, ahogy hagytad szerdán.

Ma már vasárnap. Ünnepe. Család. Csak nem hoztak haza,
S talán nem is már. Mama. Hideg a szoba.
A fekete rongyos imakönyved nyitva. Vár minden, én is várok.
Újat gyűjtök, ha kihuny a gyertyaláng.

Megérkezések

Zegzugos villanásaim sikátorok
Zárt kapui lobbannak bennem.
A megtalált kulcsok időtlenségem nyitják.

Rád villanok szerény domb tetejéről.
Fürtös lámpás csillagok sarkáról.
Szólok, víz alól buborékból robbanok füledbe.

Fűszál hegyén harmatod hajnalban.
Tiéd az egész lekaszált mezőm, ahol
Jóllakhatsz belőlem. Neked adom az időt.

Hajolj le. Törd fel ingujjad. Dolgod, sem
Annyi, mint esőt hordani az elkoptatott
Macskakőre. Nem kell meleget borítanod piros pipacsra.

A nélkül is nyílok neked. Megtapinthatasz.
Megízlelhetsz. Vedd szádba a szót.
Elindulhatsz velem, és aztán megérkezhetsz.

Megvilágosodás

Fekete lebontott álmok
Nyúge hajt.
Arcképed tócsákba
Rejtőzik.
Széttaposott
Költemény.
Huhogó tetőterek berke.
Gyom a szó.
Amint megpillantlak,
Reszketek.
Rozsdálnak lábadba
Vert szegek.
Ácsok borulnak eléd.
Tipródva.
Csak feletted nem esik.
Talpad alatt virradó mennyezet.
Világos sáv hasad,
Elhúzott függöny rései.
Megvilágosodás.

Mikor szememet

Mielőtt elmegyek
Mindig köszönök
A küszöböt átlépni
Nem bírnám intésed nélkül.
Terhem felé is sok
Amit elbírok.

Zsákom helyettem
Rémálmom velem hordod.

Leégett lelkem
Újra gyújtod
Lerágott csontjaim
Eleven hússal védi törődésed.

Ez pedig jókívánságod
Amivel üldözöl
Imád, áldásod, ami
Kézen fog s vezet,
Mikor szememet félelmem,
Vagy gyávaságom sötétje borítja.

Motel, és Kakas

És a túlparton a Motel. Távoli fák ágaira tűzdelt fények.
Úgy, mint lámpás ég a kopasz kora márciusi ágon,
Mintha lángolva lobogna a faszor előtt.

A szigetet a tó öleli hűvös mellére, a csendes víznek púpján áll az
Estéknént kivilágított tornyos kreálmány. Világítótoronynak álmodja magát.
Vidéki egyszerű népnek.

És a Kakas kukorékol. Ólakban szendereg a hárem. Köd üli meg az
Udvar, és csípős trágyaszag. Ez drótozza át a hideg tavaszt, deret,
Meg a zsúptetős vályogfalat.

A kert végébe kapart szemétről, az áramos kerítés tövéből jó nézni
A pompát. Bár lehetne égőfűzér a túlparti nagy ház homlokán.
Medál egy hepciás úri nő nyakán.

Galamb ébred, huhog a padlás, csattan egy csók a víz partján.
Abszurd gondolat, hogy a Motel és a Kakas valahogy egymáséi lesznek.
Talán, ha a Motel világítótoronnyá válik, és a Kakas lesz a tenger...

Talán akkor, talán egyszer...

Na akkor na ott

Olvadó fellegek. Messze előtted a vérző hold az ég peremébe bukik.
Sétálsz, csak mész bele mélyen a távolságba.
Benned fürdik a vágy, hogy kilépj egyszer magadból.
Megszületni. Meghalni mindegy...
Mosdottan, megtisztulva nyithass ajtót magadra.
Kikönyökölve ablakodból, aranyba borulj valami naplementébe,
Ahol nem ragaszkodsz annyira, ahol megszabadulsz,
Nélkülem, különbet érzel, na ott, na akkor, de Atyád mellett soha...

Nem látom

(magamnak)

Nem látom a rímeket.
Foszlott tudatom csak érez.
Nem szégyellem magányomat,
Fölöttem kép, rajz a vers, dobott kés véres.
Nem látom meg,
Szemedben a fényt, szemed
Sötét, szemem vak, tapintással
Élek. Az élek simák, a feketék fehérek.
Én, figyellek...
Nem látom, de mégis beüt
Minden találgatásom, amikor
Becézlek, szeretlek, téged.

Padlás és távolság

A végén...Fák lombjai támasztják az eget.
A távolság kinyújtott karom vége... ,
S ujjaim hegye érinti a horizontot.
Kezem belemártom a szélbe. Tenyeremen felhők kúsznak,
És tartom a galambhuhogást. A padlás rejtély.
Csupa folt, árnyék, pókfonál. Tudok a kis ládikáról.
Az előző lakók felejtették odafönn. Nekem. Hogy megtaláljam,
Kézbe vegyem, kihúzzam a porból.
Csupa önzés a padlás, mindent rejteget.
Becsapja a szelet, gerendák közé zárja. Kijátssza a fényt,
Mely a réseken éppen átfér,
És rám csukódik, rám borul magánya, titka, távolsága...

Panel és kihunyó ablakok

Egy kis ösvény.
Kanyargó, kiszáradt patakja
A rétnék. Fölébe
Magasan panel, árnyak, kereszt...
Tízemeletnyi civakodás
Ölelés, panasz, vívódás.
Becsukódó imakönyv,
Nagyra nyílik bömbölő gyerekszáj.
Vállukra ömlik vérpázmás haj
Az alkony. Felvillanó konyhaablak.
Seb, amit a bukdácsoló napsugár ejt
Kisszoba mélyen.
Csordogál. Mintha hegyét
Fújná a szél rozsdaszín
Lándzsa döfköd, vállára Mária
Foltos köpenyt borít az éj.
Majd így szenderül álomra a rét.
Az ösvény. A panel és kihunyó ablakok.